

"Ensimmäinen päivä Afrikassa. On aamupäivä, istun puutarhapöydän ääressä ja syön Ollin puolison Flotean tuomaa tansaniaalaista puuroa.

Taivas on pilvessä ja ilma on raikas, kostea mutta miellyttävä. Eksoottisenväriset linnut laulavat ja banaanipuut havisevat tuulessa – aamulla herätessäni luulin niiden kahisevaa ääntä sateeksi.

Jossain aidan takana ammuu lehmä, ilmeisesti se sama, jolta Flotea kävi hakemassa aamumaidon Michellille (Flotea kysyi, haluanko minäkin, mutta kieltäydyin kohteliaasti). Uskomatonta: olen täällä.

Saavuin iltamyöhään peloissani, umpiväsyneenä, huonosti syöneenä ja migreenissä. Vastassa oli kostea kuumuus, illan pimeys, Afrikan vähän savuinen ja mausteinen tuoksu, jonka muistin heti edelliseltä kerralta.

Kilimanjaron lentokenttä oli vain pikkuruinen, ränsistynyt rakennus, hiki valui viisumijonossa, yöperhoset läpsyivät särisevissä kattovaloissa. Jonossa seisoi reippaannäköisiä amerikkalaisopiskelijoita, jotka hoilottivat iloisesti we're gonna see some li-i-ons, sekä kaunis, huivipäinen somalityttö, joka istui vieressäni lentokoneessa.

Hänkään ei ollut koneessa juttutuulella, vaan kaivoi YSL:n huiviin kääritystä Vuittonin laukustaan nahkakantisen iPadin ja kuunteli koko matkan korvanapeilla Muslim Pro -sovellusta.

Olli oli lentokentän ovella odottamassa. Hän sanoi heti, etten näytä yhtään siltä kuin kirjani liepeessä olevassa kuvassa (en taatusti), ja samaa voin sanoa hänestä.

Mutta kävi heti selväksi, että muistikuvani parin vuoden takaisesta puhelinkeskustelusta oli oikea: mies puhuu kuin papupata, taukoamatta, kaikenlaisista aiheista – tietoa tulee heti niin paljon, että tarvitsisin nauhurin.

Sulloimme matkalaukut vihreään Land Roveriin, joka ei Ollin mukaan ole ”auto” vaan ”työväline”, ja siltä se myös näyttää. (Kuulen myöhemmin, että Olli oli juuri pessyt sen minua varten.)

Matkaa lentokentältä Ollin kotiin olisi viisikymmentä kilometriä ja siihen menisi kuulemma tunti – lantikassa oli huonot valot ja oli pilkkopimeää, mutta Olli onnistui suunnistamaan edellä ajavan auton perässä tutkien välillä taskulampulla moottorin lämpömittaria, jonka lukema kuulemma kohosi liian korkealle.

Avoimista ikkunoista vyöryi sisään öisen Afrikan muhkea tuoksu, ohitimme kyläpahasia ja kadunvarsibaareja. Oli pimeää kuin säkissä, katuvaloja täällä ei ole, ja aiemmin taivaalla selällään kellunut kuunsirppikin oli kadonnut.

Lopulta saavuimme pikkuruiseen tienhaaraan ("onkohan se nyt tämä", Olli mutisi pimeydessä kuin ei tunnistaisi omaa kotitietään), ja käännyimme uskomattoman kuoppaiselle ja liejuiselle kärrypolulle, jota ei millään muulla autolla olisi pystynyt ajamaan, ja välillä olin varma, ettei tälläkään.

Olimme maaseudulla Arushan ulkopuolella, ja kaikki näyttää hyvin, hyvin köyhältä."